

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 9 stycznia 2019 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo w sprawie z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko M. G. o zapłatę.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła:

a. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz jego błędną ocenę, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz doświadczenia życiowego w szczególności w postaci takich dowodów jak: Przelew weryfikacyjny, Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, Ramowa umowa pożyczki, Tabela Opłat i Prowizji, Regulamin świadczenia usług, Potwierdzenie wykonania operacji, Lista upomnień wysłanych drogą sms, poprzez wiadomości e-mail, oraz poprzez rozmowy telefoniczne, Wezwanie do zapłaty z dnia 24.12.2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania poprzez uznanie, że do umowy pożyczki nie doszło, podczas gdy właściwa analiza materiału dowodowego powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż strony skutecznie zawarły umowę pożyczki, pomimo, iż załączone wydruki nie zawierają podpisów stron;

2. art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, iż strona powodowa nie wykazała zasadności powództwa jak i wysokości roszczenia, w sytuacji gdy strona pozwana w ogóle nie kwestionowała zasadności żądania pozwu, a co za tym idzie sąd powinien uznać twierdzenia strony powodowej za przyznane;

b. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 61 k.c. w zw. art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji błędne ustalenie, iż pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy strony zawarły umowę pożyczki w trybie zawierania umów na odległość, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, a co za tym idzie wszelkie dowody złożone do akt sprawy w formie elektronicznej (wydruków), w szczególności Potwierdzenie zwarcia umowy pożyczki są wystarczającym dowodem na zawarcie umowy, a ponadto nie mogły być potwierdzone za godność z oryginałem;

2. art. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd, iż powód nie udowodnił roszczenia co do zasady jak i wysokości.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie wyroku zaocznego i zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 929,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 04.07.2018 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast, w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli

sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zatem w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na aprobatę nie zasługują podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.

W myśl przywołanego art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

Wbrew stanowisku powódki, Sąd I instancji nie naruszył powyższych dyrektyw oceny dowodów. W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że wobec tego, iż na złożonych przez powoda dokumentach, w tym na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego i ramowej umowie pożyczki, nie widnieje podpis żadnej ze stron, tym samym do zawarcia umowy kredytu między stronami nie doszło. Zaoferowane przez powoda dowody w postaci formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, ramowej umowy pożyczki, regulaminu świadczenia usług czy tabeli opłat i prowizji stanowią jedyne niepodpisane wydruki komputerowe lub kserokopie.

Zarzuty skarżącej wypadało uznać za niezasadne, podkreślić należy, iż zgodnie z rozumieniem art. 245 k.p.c. elektroniczny wydruk tekstu nie jest uznawany za dokument. O ile dokument prywatny pozostaje jednym z dowodów wymienionych w k.p.c. i podlega ocenie jak inne dowody, więc może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania, z uwzględnieniem wszystkich dowodów w sprawie wedle reguł z art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 czerwca 2013 roku, III APa 7/13, Legalis nr 739414), o tyle, jak już wyżej wskazano, sam wydruk i to bez podpisu nie może być uznany za dowód prywatny i jako taki nie podlega analizie w łańcuchu

dowodowym. Niepodpisany wydruk z komputera nie jest wszak dokumentem w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2015 r., I ACa 1833/15, Legalis nr 1326376) i sąd na jego podstawie nie może kreować domniemania, bez potwierdzenia jego treści przez zeznania świadków i stron. Sąd Rejonowy nie mógł zatem w oparciu o ten materiał wnioskować o istnieniu umowy między stronami zaakceptowanej przez pozwaną jej podpisem.

Wprawdzie umowa kredytu nie wymaga dla swojej ważności zachowania formy pisemnej, to podobnie jak umowa pożyczki, regulowana w art. 720 k.c. i nast., a więc sama umowa może być zawarta w formie dowolnej, nawet ustnie, fakt jej zawarcia powinien być natomiast potwierdzony pismem. Nie ma też żadnych formalnych przeszkód do pisemnego potwierdzenia umowy po jej zawarciu, jednakże w niniejszej sprawie powódka nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego wynikałaby wyartykułowana zgoda pozwanej na zawarcie umowy pożyczki. Wbrew twierdzeniom skarżącej dowodu na okoliczność zawarcia przez strony umowy pożyczki nie może stanowić również przedstawiony wydruk formularza informacyjnego dotyczący kredytu konsumenckiego (potwierdzenie zawarcia Umowy pożyczki nr (...)), które jest wyłącznie jednostronnym oświadczenie powoda, w dodatku nieopatrzone żadnym podpisem.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.

Za niezasadny Sąd odwoławczy uznał również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 230 k.p.c.

Zgodnie z przytoczonym wyżej przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Bezspornym jest, iż strona pozwana pozostała w postępowaniu bierna i nie zaprzeczyła twierdzeniom powódki. W tym wypadku art. 230 k.p.c. mógłby mieć zastosowanie. Jednakże należy pamiętać, iż przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku przyznania faktów niezaprzeczonych, a jedynie daje taką możliwość. Zgodnie z orzecnictwem fakty przemilczane sąd może uznać za przyznane kierując się swoim uznaniem, wynikami całego postępowania i podobnie jak przyznane włączyć bez dowodu wprost do podstawy rozstrzygnięcia. Sąd powinien jednak powziąć - na podstawie wyniku całej rozprawy, czyli wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego - przekonanie, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną. Wynik całej rozprawy będzie sprzeciwiał się zastosowaniu art. 230 k.p.c. w szczególności wtedy, gdy przyjęciu określonych ustaleń faktycznych sprzeciwiają się inne ustalenia dokonane przez sąd w sprawie. B. ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o art. 230 k.p.c. wymaga jednak jego weryfikacji i to przy odpowiednim zastosowaniu kryteriów przewidzianych w art. 233 k.p.c. dla oceny dowodów (zob. wyrok SN z dnia 17 czerwca 2016 r., IV CSK 669/15, Legalis nr 1533391). Podobnie w tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi, stwierdzając, iż przepis art. 230 k.p.c. nie stanowi, pomimo obowiązującej w procesie cywilnym zasady dyspozycyjności i kontradiktoryjności, podstawy do automatycznego uznawania za przyznane i tym samym wykazane okoliczności w przypadku braku wypowiedzenia się strony przeciwnej w określonym zakresie. Rzeczą sądu każdorazowo jest, niezależnie od poglądów prawnych wyrażanych przez strony, dokonanie własnej oceny ustalonych w sprawie faktów pod kątem zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego. Samo milczenie jednej ze stron, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane. To zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania decyduje o tym, czy można zastosować art. 230 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 września 2017 r., I ACa 176/17, Legalis nr 168329). W świetle wyżej przytoczonych poglądów, które to poglądy Sąd odwoławczy w pełni podziela, Sąd Rejonowy słusznie nie uznał twierdzeń strony powodowej za przyznane.

Zarzut naruszenia art. 61 k.c. w zw. z art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny również należy uznać za nietrafny.

Na wstępie należy wskazać, iż w przedmiotowej sprawie ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny nie ma zastosowania, bowiem utraciła moc z dniem 25 grudnia 2014 roku.

Zgodnie zaś z treścią art. 61 § 2 k.c. oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią. W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała, iż doszło do złożenia oświadczenia woli w formie elektronicznej, jak również daty, w której to oświadczenie miałyby być złożone. Ponadto, choć powódka wykazała, że dysponowała danymi pozwanej, nie udowodniła, że pozwana rejestrowała się na stronie internetowej pożyczkodawcy i złożyła wniosek na interaktywnym formularzu. Powódka nie przedstawiła również dowodu na zapoznanie się i zaakceptowanie warunków umowy pożyczki przez pozwaną. Tym samym art. 61 § 2 k.c. nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie.

W dalszej kolejności należy podkreślić, że w sposób nieprawidłowy został przez apelującego sformułowany zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. art. 232 § 1 k.p.c. Wyjaśnić należy, że art. 232 k.p.c. jest adresowany do stron postępowania, gdyż określa ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącego. Przepis ten nie stanowi podstawy wyrokowania sądu i z tego względu nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07, Legalis nr 150213). Adresatem komentowanej normy są strony, a nie sąd, co oznacza, że to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać. Nie może również co do zasady zastępować stron w jego wypełnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, LEX nr 487510).

W związku z powyższym całkowicie chybiony jest również zarzut naruszenia art. 6 k.c. Przepis ten rozstrzyga o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. Do jego naruszenia dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie, niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Natomiast wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu w apelacji poza dyspozycją tego przepisu pozostaje ocena, czy strona, na której spoczywa obowiązek dowodowy w należyty sposób się z niego wywiązała. Tego rodzaju uchybienia mogą być zwalczane wyłącznie za pomocą zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, nie budzi żadnych wątpliwości, że uznanie przez Sąd I instancji za nieudowodnione faktów przedstawionych w pozwie, nie może być w drodze apelacji skutecznie zwalczane za pomocą zarzutu naruszenia art. 6 k.c. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że wbrew argumentacji zawartej w apelacji, powództwo podlega oddaleniu ze względu na niewywiązanie się przez powoda z ciążących na nim obowiązków dowodowych, a dopiero w razie sprostania przez powoda obowiązkowi dowodowemu, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia wszelkich faktów uzasadniających oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II PK 304/12, publ. LEX nr 1341274).

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powódkę apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.